

בש"פ 4596/17 - עלי אלטורי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4596/17

כבוד השופט י' דנציגר
עלי אלטורי

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
במ"ת 3889-03-17 מיום 9.4.2017 ומיום 25.5.2017
שניתנו על ידי כב' השופט נ' בכור

עו"ד זאב וישניא; עו"ד רוני יאיר

בשם העורר:

עו"ד ארז בן ארויה

בשם המשיבה:

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט נ' בכור) במ"ת 3889-03-17 שניתנה ביום 9.4.2017, ועל החלטתו מיום 25.5.2017.

רקע

1. ביום 2.3.2017 הוגש כתב אישום נגד העורר לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, ובד בבד הוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים נגדו. על פי כתב האישום, העורר עבד כשומר סייר באתרי בניה שונים. איסמעיל מוסטפא (להלן: איסמעיל) הינו אזרח ירדן המתגורר בישראל ועובד כפועל בניין באתר בניה בראשון לציון (להלן: אתר הבניה). באתר הבניה עבדו בנוסף כ-12 פועלים אזרחי סין (להלן: הפועלים), ובהן צ'ין קיישן (להלן: צ'ין) ששימש כראש צוות; שו

עמוד 1

אינצ'נג (להלן: שו) ושה גינגאוהה (להלן: שה). השלושה יכוננו להלן: המתלוננים). כשנה עובר לאירוע מושא כתב האישום, עבדו העורר ואיסמעיל בצוותא באתר הבניה, ועל רקע זה קיימת ביניהם היכרות. מספר חודשים עובר לאירוע מושא כתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, ביקש העורר מאיסמעיל לעדכן אותו כאשר יבחין בפועלים מקבלים משכורת. ביום 23.1.2017, בשעה 14:00 או בסמוך לכך, נקרא צ'ין למשרד שבאתר הבניה, שם נמסרה לו המשכורת החודשית של כל הפועלים, בסך כולל של 250,000 ש"ח במזומן. באותה העת, נכח איסמעיל באיזור, והבחין במסירת הכסף לידי צ'ין. בהמשך לכך, פנה איסמעיל למנהל העבודה באתר הבניה ושאל אותו "מה עם הכסף שלי?" כשכוונתו לכסף אותו חב לו מנהל העבודה, והלה השיב כי יסדיר עמו את החוב במועד מאוחר יותר. נוכח זאת, הודיע איסמעיל לעורר על הכסף שהועבר לצ'ין, והשניים קשרו קשר ביניהם לשדוד את הפועלים. מאוחר יותר, הגיעו העורר ואדם אחר, אשר זהותו אינה ידועה למשיבה, לאתר הבניה כאשר הם רכובים על אופנוע עם קסדות לראשיהם. איסמעיל, אשר הבחין בעורר, ניגש אליו והשניים שוחחו וסיכמו כי מעתה יענה איסמעיל למספר טלפון שהוא אינו מכיר (להלן: הטלפון המבצעי). במהלך אותו היום שוחחו העורר ואיסמעיל מספר רב של פעמים בטלפון המבצעי, ובמהלך השיחות עדכן איסמעיל את העורר באשר למיקומם של הפועלים. עם יציאתם של הפועלים מאתר הבניה, עדכן איסמעיל את העורר על יציאתם, והעורר והאדם האחר המתינו לפועלים כשלראשיהם קסדות ובידיהם אקדחים. בנוסף, החזיקו השניים סכין ופטיש. כאשר הבחינו בפועלים, החלו העורר והאדם הנוסף לירות לעברם, ופגעו בשו ושה. צ'ין, שסחב על גבו תיק ובו הכסף, אחז בו בידיו וניסה לנוס. בשלב זה, ירו העורר והאדם הנוסף לעברו ופגעו בו בשתי רגליו. הפועלים, אשר נפגעו מהירי, זעקו לעזרה תוך שהם מוטלים על האדמה. כך, בעודו מוטל על האדמה, ניסה צ'ין לזחול לכיוון ביתו, אך העורר והאדם הנוסף השיגו אותו והחלו להכותו בחוזקה בראשו באמצעות פטיש פעמים רבות. משלא הרפה צ'ין מהתיק עם הכסף, הוציא אחד מהשניים סכין ודקר את צ'ין בידיו, בעוד האחר ממשיך להכותו באמצעות פטיש, עד שצ'ין נהיה מטושטש והתערפלו חושיו. בשלב כלשהו הצליח שו לקום על רגליו, והוא נס לבית הפועלים על מנת להזעיק עזרה. עובר אורח אשר הבחין במתרחש קרא לעברם של העורר ושל האדם הנוסף, ואלו הרפו מצ'ין וברחו מהמקום.

בגין אירועים אלו, מיוחסות לעורר עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק; ניסיון שוד, לפי סעיף 402(ב) יחד עם סעיף 25 לחוק; ופציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק (ריבוי עבירות).

ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה

2. ביום 9.4.2017 דן בית המשפט בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, וקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעוצמה הנדרשת לשם הרשעתו של העורר בעבירות המיוחסות לו. בית המשפט עמד בהחלטתו על הנדבכים המרכזיים בתשתית הראייתית, ובהם הודעותיו של איסמעיל; דו"חות האיכונים הסולריים ופילטי השיחות שנערכו בין העורר לבין איסמעיל.

3. נקבע כי מהודעותיו של איסמעיל עולה כי השניים אכן קשרו קשר לביצוע השוד, ונערכו מראש לביצועו תוך שעמדו בקשר טלפוני אשר כלל דיווחים על מסירת הכסף לידי הפועלים ועל מועד עזיבתם את אתר הבניה. עוד פירט איסמעיל בהודעותיו שהעורר הגיע לאתר הבניה רכוב על אופנוע שחור יחד עם אחר (שאת פניו לא זיהה); השניים חבשו קסדות שחורות; וכי העורר הורה לו לענות לשיחות ממספר טלפון חדש. נקבע כי הודעותיו של איסמעיל נתמכו

בהודעותיהם של עדים שנכחו במקום וכן בראיות נוספות הקושרות את העורר, לכאורה, לעבירות המיוחסות לו, לרבות: מספר השודדים; צבע הקסדה; צבע האופנוע; ודו"חות איכון ופליטי שיחות, התומכים בכך שנעשה שימוש במספר טלפון חדש. חיזוק נוסף שהתקבל מצוי בקשר שבין מכשיר הטלפון הרגיל שהיה בחזקת העורר, לבין הטלפון המבצעי, המתבטא בהיותם ממוקמים בסמיכות האחד לשני במספר מועדים, וכן בשיחות שנערכו מהטלפון המבצעי לאשתו של העורר בשנת 2016. עוד נמצא כי בסמוך למועד ביצוע השוד, נסגר הטלפון הרגיל של העורר, בעוד הטלפון המבצעי מאוכן באותו מקום. בית המשפט הוסיף כי בשלב זה של ההליך, אין בידיו לקבל את טענת העורר למחדל חקירתו בדמות אי ביצוע בדיקת איכון למכשיר הטלפון של העורר.

4. בית המשפט המשיך וקבע כי חיזוק נוסף לתשתית הראייתית הלכאורית מתקבל מהודעותיו של העורר עצמו, אשר "התקשה לספק מענה הולם למכלול הראיות אשר הוטחו בפניו ובחלק מהמקרים אף בחר לשמור על זכות השתיקה". בהקשר זה צוין עוד, כי באשר לטענתו של העורר לפיה במסגרת חקירתו הוכה על ידי חוקריו, אין מקומה להתברר במסגרת הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה.

5. באשר לטענת העורר כי הודעות המדובר מלמדות על היעדר מעורבות מצידו באירוע מושא כתב האישום; בית המשפט קבע תחילה כי טענות אלה מקומן להתברר בהליך העיקרי, ואין בהן כדי להחליש את עוצמת התשתית הראייתית הלכאורית. כמו כן, נקבע כי קיימות די ראיות בכדי לבסס את הרף הראייתית הלכאורי הנדרש, גם ללא הודעות המדובר. עוד נקבע בהקשר זה, כי העובדה שאיסמעיל מסר למדובר על כך שמבצעי השוד הם תושבי כפר בשטחים, אין בה בהכרח כדי לשלול את המשקל הראייתית הטמון בהודעות. בית המשפט ציין כי עיון בהודעותיו של המדובר מעלה שאיסמעיל חשש לתת בו את אמונו, ונמנע מלחשוף בפניו את מלוא פרטי האירוע, ועל כן לא ניתן בנסיבות אלה לומר כי מדובר בהכרח בסתירה מהותית בגרסתו של איסמעיל.

6. באשר לטענת העורר בדבר היעדר ממצאים פורנזיים הקושרים אותו לעבירות המיוחסות לו; בית המשפט קבע כי בשלב זה של בחינת קיומן של ראיות לכאורה, יש להידרש רק לראיות הקיימות בתיק, ואין להידרש לראיות שאינן קיימות. נוכח כל האמור לעיל, נקבע כי יש די בחומר הראיות שבתיק כדי לגבש תשתית ראייתית לכאורית, שיש בה את הפוטנציאל להרשעת העורר בעבירות המיוחסות לו.

ההחלטה על מעצר עד תום ההליכים

7. בפתח החלטתו מיום 25.5.2017, ציין בית המשפט המחוזי כי ביום 8.5.2017 נתן העורר את הסכמתו לקיומה של עילת המעצר שבבסיס הבקשה ובהמשך לכך, הורה בית המשפט על עריכת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן.

8. תסקיר שירות המבחן מיום 7.5.2017 - בתסקיר עמד שירות המבחן על היותו של העורר נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים, כאשר רק לאחרונה עברה אשתו "לידה שקטה". עוד צוין, כי העורר גדל ללא דמויות מכוונות בחייו, התרועע עם חברה שולית והחל לצורך סמים בגיל צעיר. באשר לעברו הפלילי; צוין כי הוא הורשע שש פעמים בגין עבירות שונות, ואף נגזרו עליו ארבע וחצי שנות מאסר. בנוסף לכך, נפתחו לעורר תיקים נוספים בשנים 2016-2017, בחשד לביצוע עבירות של איומים, תקיפה, פריצה לבנין, היזק לרכוש וסחיטה באיומים. עם זאת, שירות המבחן עמד על מאמציו של העורר לנהל אורח חיים משפחתי תקין, וכן על הקושי שהוא ואשתו חווים בעקבות אובדן בתו. נוכח האמור, נקבע כי מן העורר נשקפת רמת סיכון בינונית להישנות התנהלות אלימה, שתוצאותיה עלולות להיות ברמת חומרה

עמוד 3

בינונית. באשר לחלופת המעצר; בית המשפט ציין כי שירות המבחן בחן חלופת מעצר בבית חמו וחמותו של העורר בלוד, בפיקוח חמו, בן דודו וגיסו, וזאת לאחר שנתפסו כאנשים המבינים את משמעות הפיקוח, והערכת שירות המבחן הייתה כי בשל הכבוד שרוחש להם העורר, הוא יישמע למרותם. נוכח זאת, המליץ שירות המבחן על שחרורו של העורר למעצר באיזוק אלקטרוני, והטלת צו פיקוח מעצר למשך שישה חודשים.

9. על אף המלצת שירות המבחן, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריח עד לתום ההליכים נגדו. בית המשפט ציין, ראשית, כי נסיבות ביצוע העבירות על ידי העורר הינן חמורות באופן קיצוני ויוצא דופן, נוכח כלי הנשק בהם הצטייד, והפגיעות החמורות שהסב באמצעותם לפועלים, כל זאת בשעת צהריים ובעיבורה של העיר. שנית, בית המשפט עמד על עברו הפלילי המכביד של העורר, הכולל הרשעות קודמות רבות מאז היותו קטין, וקבע כי יש בכך כדי ללמד על המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו. שלישית, בית המשפט ציין את ה"קשיים האישיותיים" העולים מתסקיר המעצר שנערך בעניינו של העורר, והוסיף כי על אף הטרגדיה שעבר, אין בכך כדי לאיין את מסוכנותו. נוכח האמור, בית המשפט קבע כי המלצת שירות המבחן אינה נותנת ביטוי נכון למידת מסוכנותו של העורר, ועל כן אין מקום בנסיבות העניין לאמצה. משכך, הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

הטענות בערר

10. העורר טוען – באמצעות באי-כוחו, עו"ד זאב וישניא ועו"ד רוני יאיר – כי לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת בעניינו. באשר להודעותיו של איסמעיל; נטען כי אלה כלל לא ממקמות את העורר בזירת האירוע מושא כתב האישום, ולא נמסרו בהן פרטים חדשים שלא היו ידועים זה מכבר למשיבה. תיאור לבושו של העורר, כמו גם האופנוע ששימש אותו, הם תיאורים גנריים ואינם מכילים פרטים מוכמנים. לא זו אף זו, אלא שתיאוריו של איסמעיל נמסרו רק לאחר שהוצגו לו על ידי החוקרים. עוד טוען העורר לסתירות שונות ומהותיות בהודעותיו של איסמעיל, לרבות: טענתו כי שותפיו למעשים היו מהשטחים (אף שהעורר תושב לוד); וכי איסמעיל לא ציין שאמר לעורר מי מהפועלים מחזיק בכסף. נוכח כל האמור, נטען כי משקלן של הודעותיו של איסמעיל נמוך, והן אינן בעלות תרומה משמעותית לתשתית הראייתית הקיימת. באשר לשימוש במכשיר הטלפון המבצעי; נטען כי אין בהצבת הטלפון המבצעי לצד הטלפון של העורר, כדי למקמו בהכרח בזירת האירוע. מעבר לכך, נטען כי הטלפון המבצעי לא נמצא על ידי המשטרה. עוד נטען בהקשר זה, כי המשטרה חיברה באמצעות "גזור והדבק" מסמך המציג את איכון הטלפון, ובכך יצרו מצג מטעה לגביו, ועל כן המסמך כלל לא יכול לשמש כראיה קבילה. באשר לממצאים הפורנזיים; נטען כי הקסדות שהיו שייכות, לכאורה, למבצעי השוד, נבדקו ולא נמצאה בהם כל אינדיקציה לקיומו של DNA השייך לעורר, ומנגד נמצאו אינדיקציות לקיומו של DNA של אדם אחר. נטען כי גם האופנועים עצמם נבדקו, ולא נמצאו בהם שרידי ירי. נוכח זאת, נטען כי היעדרם של ממצאים פורנזיים הקושרים את העורר לאירוע, מחלישים באופן משמעותי את גרסת המשיבה. יתר על כן, קיימות סתירות רבות בין העדויות השונות של הפועלים ושל עדים נוספים, לרבות צבע הקסדות של המעורבים בשוד; מספר האופנועים המעורבים בשוד; ועדות שהתוקפים דיברו ביניהם בעברית ולא בערבית. באשר לגרסתו של העורר; נטען כי בית המשפט שגה משנתן משקל לשתיקתו של העורר בחקירותיו, שכן העורר שתק בחלק מינורי מחקירותיו, והדבר נבע מהאובדן הקשה של בתו התינוקת במהלך לידתה, שהתרחשה רק יומיים עובר לאירוע מושא כתב האישום. עוד נטען, כי חוקריו הפעילו אלימות כלפי העורר, וניתן לראות מהודעותיו כי עובר לאירועי האלימות כלפיו שיתף עמם פעולה באופן מלא. בדיון שנערך לפני טען העורר עוד, כי בית המשפט המחוזי לא בדק את טענת האליבי שמסר, והתעלם מהעובדה שבעת התרחשות האירוע מושא כתב האישום, היה העורר בעיצומו של אבל בביתו על מותה של בתו. עוד נטען, כי המשטרה נמנעה מלתשאל את אשתו בנושא זה.

באשר לחלופת המעצר; נטען כי אמנם לעורר קיים עבר פלילי, אולם העבירות שבגינן הורשע אינן ממין העניין, וכן כי חלפו 13 שנים מאז ביצע את העבירה הפלילית האחרונה, כאשר מאז עבר העורר שינוי משמעותי בחייו. עוד נטען, כי טעם נוסף המצדיק שחרורו לחלופת מעצר הוא הנסיבות המשפחתיות הנוכחיות של העורר, אשר איבד כאמור את בתו במהלך הלידה.

11. המשיבה טוענת - באמצעות בא-כוחה, עו"ד ארז בן ארויה - כי בדיקת הטלפון המבצעי אשר אוכן בזירת האירוע מעלה כי נעשו ממנו שיחות בעבר הן לאשתו של העורר והן לאדם נוסף שמספרו מופיע גם ברשימת הטלפונים שבטלפון הרגיל של העורר. ביום האירוע מושא כתב האישום נטען כי בשעה מסוימת "נדם" הטלפון הרגיל של העורר באופן חריג שאינו שגרתי לדפוס השימוש בו, בעוד הטלפון המבצעי פעל. נטען כי דברים אלו מתיישבים עם הודעותיו של איסמעיל בנוגע לאופן ההתקשרות בינו לבין העורר. עוד טוענת המשיבה, כי ניסיון החיים מלמד שהעובדה שהעורר היה מצוי באבל, אינה שוללת את האפשרות שביצע את המיוחס לו. כן נטען, כי הן העורר והן אשתו לא סיפקו הסברים באשר לחשדות שנפרסו לפניהם בחקירותיהם במשטרה, וכן כי העורר "השתולל" במהלך העימות שנערך לו עם איסמעיל, ולא ניתן היה לקיימו. באשר לטענות העורר בדבר היעדר ממצאים פורנזיים; המשיבה מזכירה כי הלכה היא שכוחם של ממצאים פורנזיים הינה בהימצאם, ולא בהיעדרם. העובדה שלא קיימים ממצאים פורנזיים הקושרים את העורר לזירת האירוע, אין בה כדי לשנות מהחשדות הקיימים נגדו. באשר לעילת המעצר; המשיבה טוענת, בין היתר, כי עסקין באירוע החריג בחומרתו ובאכזריותו, אשר קדמו לו תכנון וקשירת קשר מצד העורר, וכן נעשה במסגרתו שימוש בנשק קר וחם, ולא מן הנמנע כי האירוע יכל היה להסתיים ברצח. נוכח כל זאת, ובשל עברו הפלילי המכביד, נטען כי מתקיימת עילת מעצר המצדיקה הותרתו במעצר מאחורי סורג ובריח. באשר לחלופת המעצר; נטען כי אחד מהמפקחים שנבחנו על ידי שירות המבחן בעל עבר פלילי, שהוא אמנם מלפני שנים רבות, אולם מדובר בעבר פלילי משמעותי, ובנסיבות הענין נדרשת חלופה ללא רבב.

דיון והכרעה

12. לאחר שעינתי בהודעת הערר, בחנתי את חומר הראיות שהגישו הצדדים ושמעתי את טיעוניהם בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות, הן ביחס לטענות העורר בדבר אי קיומן של ראיות לכאורה, והן ביחס לטענותיו בנוגע לחלופת המעצר.

קיומה של תשתית ראייתית לכאורית

13. כידוע, בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים נגדו, אם נקבע כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו (סעיף 21(א)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). הדרישה בשלב זה של ההליך היא לתשתית ראייתית גולמית בלבד, המקימה סיכוי סביר להרשעה, ובית המשפט אינו נדרש, ככלל, לשאלות הקשורות במהימנות העדים ולסתירות המצויות בהודעותיהם במשטרה (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-150 (1996)). ראו גם למשל: בש"פ 3550/14 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (5.6.2014); בש"פ 4427/15 מסיקה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (8.7.2015)). עם זאת, ראוי לציין כי "בית המשפט הדין בבקשת המעצר לא יתעלם מסתירות מהותיות העולות לכאורה מן הראיות, ואם מצא כי מדובר בסתירות ברורות המאיינות את התכונות האשמה, עשוי הדבר להוביל לעתים למסקנה כי אין הצדקה למעצר, או שיש מקום להורות על חלופה" (בש"פ 143/15 אבו עסב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (24.2.2015)). ראו גם למשל: בש"פ 2201/15 זניד נ'

מדינת ישראל, פסקה 14 (5.5.2015).

14. הודעותיו של איסמעיל מהוות נדבך מרכזי במסכת הראיות לכאורה הקושרות את העורר לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. אסקור עתה את עיקריהן: ידיעתו של איסמעיל אודות הכסף שהועבר לפועלים, והכעס שחש בעקבות חוב נטען כלפיו; איסמעיל מסר בהודעותיו שכאשר שאל את מנהל העבודה אודות הכסף שהוא חייב לו לכאורה, הלה זלזל בו, ובתגובה לכך, התקשר איסמעיל לעורר ומסר לו שראה כי הפועלים קיבלו משכורת (ראו הודעתו מיום 30.1.2017 בשורות 12-16; הודעתו מיום 4.2.2017 בשורות 3-5). דברים אלו מקבלים חיזוק מהודעתו של העובד אשר מסר את הכסף לידי הפועלים, מיום 2.2.2017. הלה אישר כי במעמד מסירת הכסף, נכח איסמעיל במקום, וראה שהכסף נמסר לצ'י (שורות 15-18). כמו כן, לשאלת החוקר האם הוא חייב לאיסמעיל כסף, השיב הלה כי "יש חצי קומה שהוא התחיל אותה אבל לא גמר אולי התחשבות קטנה".

15. הפגישה בין איסמעיל לעורר באתר הבנייה; בהודעתו מיום 4.2.2017, מסר איסמעיל כי לאחר שעדכן את העורר אודות הכסף שהועבר לפועלים, הגיע העורר לאתר הבנייה, והשניים נפגשו. איסמעיל מסר כי ראה את העורר ועוד אחד על אופנוע שחור (שורה 8; שורה 9 להודעה מיום 6.2.2017), כאשר העורר חבש קסדה בצבע שחור (שורה 22 להודעה מיום 4.2.2017; שורה 23 להודעה מיום 15.2.2017). דברים אלו קיבלו חיזוק בהודעותיהם של מספר עדים לאירוע מושא כתב האישום. כך, בהודעתו של עד הראיה ר.ב.א מיום 20.2.2017, מסר הלה כי ראה אופנוע שחור עם שני רוכבים עליו, והנהג היה עם קסדה שחורה. גם עד הראיה ד.ד. מסר בהודעתו מיום 2.2.2017 כי הבחין בשני בחורים עם קסדות כשאחת מהן הייתה שחורה (שורה 3), והם היו רוכבים על אופנוע בצבע שחור (שורות 5-7 ו-9). גם הפועלים מסרו בהודעותיהם פרטים דומים: צ'ין מסר בהודעתו מיום 14.2.2017 כי מבצעי השוד היו שני גברים עם קסדות. צ'ין הוסיף כי לא זיהה את פניהם, אולם הם היו דומים לאלו שאיסמעיל שוחח עימם מוקדם יותר באתר הבניה (שורות 5-11). בהודעתו מיום 6.2.2017, מסר שו כי צ'ין אכן סיפר לו שמבצעי השוד היו דומים לאלו ששוחחו עם איסמעיל (שורות 18-20). שה מסר בהודעתו מיום 6.2.2017 כי מבצעי השוד היו שני אנשים עם קסדות שחורות (שורה 5) וכי ראה שני אופנועים שחורים באיזור (שורה 20).

16. אם כן, עיון בהודעותיו השונות של איסמעיל מלמד, וזאת מבלי לטעת מסמרות בדבר, כי הן התיישבו, ככלל, אחת עם השניה. יתר על כן, פרטים שונים שמסר קיבלו חיזוק מההודעות שנגבו מעדים לאירוע מושא כתב האישום, מעובדים באתר הבניה, ומהפועלים-הנפגעים. הגם שקיימות אי אלו אי-התאמות מסוימות בין ההודעות השונות של העדים (כגון גרסאות שונות לצבע אחת מהקסדות שחבשו מבצעי השוד; היו שתיארו יותר מאופנוע אחד בזירה; ותיאורם החיצוני של מבצעי השוד), אלו אינן מהותיות, וניתן לייחסן לשעת הערב בה בוצע השוד והחושך ששרר; משכו הקצר של האירוע; והיותו חריג וקיצוני באלימותו, דבר שבהחלט יכול להשפיע על האופן בו תפסו אותו העדים. ממילא בשלב ראשוני זה, בו נדרשת תשתית ראיתית גולמית בלבד, אני סבור כי יש בהודעות אלה די בכדי לתמוך בגרסתו של איסמעיל.

17. שיחות הטלפון בין איסמעיל לעורר; איסמעיל מסר בהודעותיו השונות כי במהלך פגישתו עם העורר ביום האירוע, העורר עדכן אותו כי מעתה יתקשר אליו ממספר חדש, והורה לו לענות למספר זה. לאחר מכן מסר איסמעיל כי הוא שוחח עם העורר, שצלצל מהמספר החדש, פעמים רבות, והשיחות ביניהם היו קצרות (ראו הודעה מיום 30.1.2017 בשורות 17-19; הודעה מיום 6.2.2017 בשורות 11-13; הודעה מיום 19.2.2017 בשורות 80-82). ואכן, עיון בפלט השיחות שנערכו בטלפון של איסמעיל מחזק את גרסתו. בשעה 13:37 התקשר איסמעיל לטלפון של העורר והשניים שוחחו. בשעה 14:36 נכנסה שיחה ממספר הטלפון של העורר לאיסמעיל. בשעה 16:13 נכנסה לראשונה שיחה מטלפון חדש, הוא הטלפון המבצעי. יצוין כי עובר לשיחה זו לא התקיימה באותו היום אף שיחה בין איסמעיל לבין הטלפון המבצעי, ואילו מאותה שיחה ועד השעה 19:56 (שעה סמוכה למועד הדיווח על השוד) התקיימו עשרות שיחות

קצרות בין איסמעיל לבין הטלפון המבצעי. מעבר לכך, עיון בפלט השיחות של הטלפון המבצעי אכן מעלה כי בשנת 2016 התקיימו באמצעותו שתי שיחות טלפון עם אשתו, וגם בכך יש כדי לתת חיזוק נוסף לגרסתו של איסמעיל. כמו כן, עיון בפלט השיחות שנעשו בטלפון "הרגיל" של העורר מעלה כי החל מהשעה 19:10 ועד השעה 21:24 לא נעשו שיחות ממנו או אליו, דבר המחזק את טענת המשיבה כי הוא נדם באופן חריג במהלך השעות שבהן בוצע השוד. עיון בפלט השיחות שנעשו בטלפון המבצעי מעלה כי בסמיכות לביצוע השוד היה הטלפון ממוקם קרוב יחסית לאיזור ביצוע השוד (בפלט השיחות נכתב "הרצל פ שד נים", וניתן להניח שהמיקום הוא פינת רחוב הרצל ושדרות נים, בקרבת מקום למקום ביצוע השוד). נוכח כל האמור, סבורני כי יש בכך די כדי לקבוע את קיומה של תשתית ראייתית לכאורית ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך. נוכח קביעתי זו, לא מצאתי מקום לדון בטענתו של העורר כנגד קבילותה של הטבלה הנושאת את הכותרת "הצמדת הנייד המבצעי לנייד הפרטי של עלי אלטורי", וזו בוודאי תתברר בהליך העיקרי. כך גם לא מצאתי מקום לשנות ממסקנתו של בית המשפט המחוזי, לפיה משקיימות ראיות לכאורה המבוססות על הודעותיו של איסמעיל ועדויות חיצוניות המחזקות אותן, אין אפוא להידרש לטענות השונות באשר למשקלן של הודעות המדובר, אשר יתבררו גם הן בהליך העיקרי.

18. היעדר ממצאים פורנזיים הקושרים את העורר לזירת האירוע מושא כתב האישום; כידוע, אין בהיעדרו של ממצא פורנזי חיובי כדי להשליך, בהכרח, על שאלת אשמתו של נאשם. אמנם לא אחת ביטאה הפסיקה עמדה לפיה ישנם מקרים בהם עשויה להיות להיעדר ממצאים פורנזיים משמעות ראייתית מזכה. ואולם הדבר תלוי נסיבות, והבחנה תיעשה בהתאם למקרה הקונקרטי העומד להכרעה (ראו: ע"פ 8962/12 נחמיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 25 וההפניות שם (31.8.2016)). בענייננו, סבורני כי קיימות די ראיות לכאוריות המצביעות על חלקו הלכאורי של העורר בפרשה. נוכח זאת, לא מצאתי הצדקה בשלב זה של ההליך לקבל את הטענה כי בהיעדרם של ממצאים פורנזיים חיוביים הקושרים את העורר לזירת האירוע, לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעניינו.

עילת מעצר וחלופת מעצר

19. בית המשפט המחוזי קבע כי נוכח ההתנהלות המתוכננת, האכזרית והחריגה המיוחסת לעורר במסגרת ביצוע השוד, תוך שימוש בנשק חם וקר, נשקפת מן העורר מסוכנות גבוהה המצדיקה את הותרתו במעצר מאחורי סורג ובריא. מסוכנות זו מתחזקת נוכח עברו הפלילי המכביד, הכולל הרשעות קודמות רבות, במסגרתן אף נדון ל-60 חודשי מאסר. בית המשפט הוסיף כי הגם ששירות המבחן בא בהמלצה לשחרר את העורר לחלופת מעצר, אין בכך כדי לאיין את מסוכנותו של העורר, ועל אף נסיבותיו האישיות (לרבות הטרגדיה שחוה בעקבות מות בתו במהלך הלידה), אין בהן די כדי להצדיק שחרורו לחלופת מעצר.

סבורני כי החלטתו זו של בית המשפט המחוזי היא החלטה מבוססת ומנומקת, ואיני מוצא מקום לשנות ממנה. היא מושתתת הן על המעשים האלימים והחמורים במיוחד המיוחסים לעורר, הן על נסיבות ביצועם, והן על עברו הפלילי המכביד (וזאת על אף שחלף מעל עשור מאז הרשעתו האחרונה). הגם שבהחלט יש לקחת בחשבון את האספקטים החיוביים עליהם עמד שירות המבחן בתסקיר המעצר, וכן את הטראומה שחוה העורר ומשפחתו, סבורני כי מכלול השיקולים מטה את הכף לטובת הותרתו במעצר מאחורי סורג ובריא.

20. אשר על כן - הערר נדחה.

ניתנה היום, ח' בתמוז התשע"ז (2.7.2017).

ש ו פ ט
